

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **D. G.**
státní příslušností Ukrajina
t.č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková
sídlem Balková 1, 331 65 Tis u Blatna
zastoupen Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem
sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 10. 2018 č.j. KRPA-393165-22/ČJ-2018-000022 ve znění opravného rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 10. 2018 č.j. KRPA-393165-38/ČJ-2018-000022

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému, advokátovi, sídlem Praha 6, Šlejnická 1547/13, se přiznává odměna ve výši 8.228 Kč, která bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo rozhodnuto o jeho zajištění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu

cizinců na území České republiky (dále též „zákon o pobytu cizinců“), za účelem správního vyhoštění. Ve výroku napadeného rozhodnutí byla doba zajištění žalobce stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody, v odůvodnění napadeného rozhodnutí pak žalovaný opakovaně uvedl údaj o době trvání zajištění na 30 dní. O den později žalovaný vydal opravné rozhodnutí ze dne 19. 10. 2018 č.j. KRPA-393165-38/ČJ-2018-000022, kterým opravil výrok napadeného rozhodnutí v části týkající se doby zajištění žalobce z 90 dnů na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.

2. Žalobce v doplnění žaloby namítal, že výrok napadeného rozhodnutí je v části týkající se délky doby trvání zajištění rozporný s odůvodněním rozhodnutí, což činí rozhodnutí nepřezkoumatelným pro rozpor výroku a odůvodnění. Žalobce poukázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 10. 1. 2017 č.j. 42 A 38/2016-37 s tím, že nesoulad doby zajištění uvedené ve výroku a v odůvodnění rozhodnutí o zajištění tento soud označil za důvod nepřezkoumatelnosti rozhodnutí. Dále žalobce připustil, že si je vědom toho, že žalovaný přistoupil dne 19. 10. 2018 k vydání opravného rozhodnutí, takový postup však dle žalobce nemůže vadu rozhodnutí napravit. Žalobce připomněl zásadu soudního přezkumu správního rozhodnutí k okamžiku jeho vydání, jež se v případě rozhodování o zajištění cizince, které je vázáno extrémně krátkými lhůtami k provedení jednotlivých procesních úkonů soudu, promítne především v tom, že si soud sám učiní názor na to, zda eventuální rozpor mezi výrokem a odůvodněním může být způsoben pouhou zjevnou nesprávností, či nikoliv. V opačném případě by soud musel např. čekat na právní moc eventuálního opravného usnesení, a tedy nerespektovat zákonné lhůty ke svému rozhodování. Podle žalobce rozpornost mezi obsahem výroku napadeného rozhodnutí a jeho odůvodněním, zvláště, co se týče natolik závažné skutečnosti, jako je doba žalobcova omezení osobní svobody, v žádném případě nelze označit jako pouhou nesprávnost, a to zejména v případě žalobce, kde si navzájem konkurují časové údaje 30 a 90 dní, tedy v obou případech relativně akceptovatelné doby trvání žalobcova zajištění. V žádném případě tak nelze na první pohled stanovit, že některý z těchto údajů je zřejmou nesprávností (např. překlepem vzniklým při sepisování rozhodnutí), což by mohlo být konstatováno např. v případě očividně nesmyslného časového vymezení typu „300“ dní, jež by snad bylo možné považovat za náhodný překlep. Podle žalobce ve skutečnosti nelze jednoznačně rozhodnout, který údaj je zřejmou nesprávností, neboť ze správního spisu nelze přesně zrekonstruovat myšlenkový postup žalovaného, který vedl ke stanovení „vhodné“ doby zajištění, resp. to, zda nejprve vznikla představa o 30 dnech vhodné doby zajištění a až následně vznikl „překlep“ 90 dní, či naopak. Je zřejmé, že v případě žalobce jakožto osoby bez jakýchkoliv dokladů žalovaný hodlal přistoupit k zajištění na dobu 90 dnů, jak to pravidelně dělá v desítkách dalších případů ukrajinských občanů zajišťovaných bez cestovních dokladů, a tudíž nelze konstatovat, že by doba zajištění na 90 dní uvedená ve výroku rozhodnutí měla být překlepem, nýbrž se jako pravděpodobnější jeví to, že žalovaný zjevně nesprávně odůvodnil „správně“ zvolenou dobu zajištění. V každém případě tedy nelze konstatovat, že výše tematizovanou nepřezkoumatelnost by bylo možné odstranit „opravou zřejmé nesprávnosti“, jak *ex post* učinil žalovaný. Závěrem žalobce navrhl zrušit žalobou napadené rozhodnutí žalovaného.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že je sice pravdou, že v napadeném rozhodnutí je na s. 1 uvedena doba zajištění cizince na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody, avšak v odůvodnění napadeného rozhodnutí je uvedena doba na 30 dnů. Vzhledem ke

skutečnosti, že se jedná o zřejmou nesprávnost ve výroku napadeného rozhodnutí, vydal žalovaný dne 19. 10. 2018 z moci úřední opravné rozhodnutí v souladu s § 70 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“). Podle žalovaného je tedy zcela jasné, že v případě žalobce uvedením nesprávné doby zajištění ve výroku napadeného rozhodnutí na s. 1 se jedná o zřejmou nesprávnost písemného vyhotovení napadeného rozhodnutí, kdy ze správního spisu a především dalšího textu odůvodnění je zřejmé, že žalobce byl zajištěn na dobu 30 dní, a proto se v případě žalobce nejedná o nápravu věcných nebo právních vad napadeného rozhodnutí. Žalovaný zdůraznil, že postupoval v souladu s § 70 správního řádu. Ze správního spisu je dle žalovaného zřejmé, že žalobce v době vydání napadeného rozhodnutí disponoval cestovním dokladem č. EA 671729 platným do 7. 2. 2018; nelze tedy tvrdit, že v případě žalobce žalovaný hodlal přistoupit k zajištění na dobu 90 dnů, jak to pravidelně dělá v desítkách dalších případů ukrajinských občanů zajišťovaných bez cestovních dokladů. V případě žalobce se jedná o zcela individuální posouzení konkrétního případu, neboť je zřejmé, že vydání náhradního cestovního dokladu či jeho prodloužení a následné zabezpečení přepravních dokladů bude mnohem snazší než v případě cizince zajišťovaného bez jakéhokoli cestovního dokladu. Žalovaný dle svého tvrzení v napadeném rozhodnutí správně odůvodnil dobu 30 dnů, ke které přistoupil; je pravdou, že odlišná doba zajištění ve výroku napadeného rozhodnutí na 90 dnů je matoucí, avšak žalovaný neprodleně dne 19. 10. 2018 vyhotovil opravné rozhodnutí, kterým zřejmou nesprávnost ve výrokové části napadeného rozhodnutí napravil. Závěrem žalovaný navrhl zamítnout žalobu.

4. Soud o věci samé rozhodl bez jednání v souladu s § 172 odst. 5 větou druhou zákona o pobytu cizinců, neboť účastníci řízení s tímto postupem výslovně souhlasili a soud neshledal nezbytným nařízení jednání o věci samé.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
6. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 17. 10. 2018 byl žalovaným v rámci akce kontrolován žalobce v ulici Chilská, Praha. Žalobce na místě nebyl schopen prokázat svoji totožnost dokladem a po poskytnutí přiměřené součinnosti byl následně ztotožněn. Lustrací bylo zjištěno, že se osoba nachází na území České republiky nelegálně, protože byla zajištěna dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky. Žalobci bylo již dříve uloženo správní vyhoštění z území členských států Evropské unie na dobu 2 let rozhodnutím žalovaného ze dne 15. 12. 2014 č.j. KRPA-478254-18/ČJ-2014-000022 (v právní moci ode dne 23. 12. 2014; v tomto rozhodnutí bylo stanoveno, že se na žalobce vztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců). Dne 20. 6. 2016 pak žalovaný vydal rozhodnutí č.j. KRPA-178257-9/ČJ-2016-000022 (v právní moci ode dne 5. 8. 2016), jímž byla žalobci stanovena doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí v návaznosti na vydané rozhodnutí žalovaného o správním vyhoštění žalobce ze dne 15. 12. 2014 č.j. KRPA-478254-18/ČJ-2014-000022. Dne 18. 10. 2018 byl žalovanému doručen cestovní pas Ukrajiny znějící

na jméno žalobce platný od 7. 2. 2008 do 7. 2. 2018. Dne 18. 10. 2018 bylo žalobci oznámeno zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9. a dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona o pobytu cizinců. Žalobce při svém výsledku účastníka správního řízení žalovanému mimo jiné sdělil, že o stav svého pobytu na území České republiky se nezajímal. Je si vědom toho, že v současné době nemá povolení k pobytu. Je svobodný a bezdětný. Ví o tom, že v roce 2014 mu bylo uloženo správní vyhoštění na dva roky a po odpadnutí překážek mu v roce 2016 byla stanovena doba k vycestování, ale z České republiky nevycestoval, je zde nepřetržitě od 23. 1. 2009. V České republice je od roku 2009 a přijel za prací, dělá brigádně na různých stavbách. Žalobce zde nemá nikoho, celá rodina je na Ukrajině. V roce 2009 tady žádal o azyl, v roce 2011 byla jeho žádost zamítnuta. Na jaře 2019 se chtěl vrátit domů na Ukrajinu. Podle závazného stanoviska Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 18. 10. 2018 č. ZS44639 vycestování žalobce na Ukrajinu je možné. Rozhodnutím žalovaného ze dne 18. 10. 2018 č.j. KRPA-393165-20/ČJ-2018-000022 bylo žalobci uloženo správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9. a § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona o pobytu cizinců a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce tří let. Podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců bylo vysloveno, že na žalobce se nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců.

7. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 18. 10. 2018 č.j. KRPA-393165-22/ČJ-2018-000022 byl žalobce zajištěn za účelem správního vyhoštění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Ve výroku napadeného rozhodnutí byla doba zajištění žalobce stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody, v odůvodnění napadeného rozhodnutí pak žalovaný opakovaně uvedl údaj o době trvání zajištění na 30 dní. O den později žalovaný vydal opravné rozhodnutí ze dne 19. 10. 2018 č.j. KRPA-393165-38/ČJ-2018-000022, kterým opravil výrok napadeného rozhodnutí v části týkající se doby zajištění žalobce z 90 dnů na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.
8. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
9. Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců *policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jestliže bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.*
10. V § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je stanoveno: „Doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů.“
11. Podle § 70 správního řádu *opravu zřejmých nesprávností v písemném vyhotovení rozhodnutí na požádání účastníka nebo z moci úřední usnesením provede správní orgán, který rozhodnutí vydal. Týká-li se oprava výroku rozhodnutí, vydá o tom správní orgán opravné rozhodnutí.*

Prvním úkonem správního orgánu ve věci opravy je vydání tohoto rozhodnutí. Právo podat odvolání proti opravnému usnesení anebo opravnému rozhodnutí má pouze účastník, který jím může být přímo dotčen.

12. Žalobce namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí žalovaného pro nesrozumitelnost. Podobným případem se zabýval Krajský soud v Brně ve svém rozsudku ze dne 14. 8. 2018 č.j. 33 A 37/2018-36, kde je mimo jiné uvedeno:

„Předmětem sporu je pouze otázka, zda uvedení chybného údaje o době zajištění v odůvodnění napadeného rozhodnutí je takovou vadou, která zakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro jeho nesrozumitelnost ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. Ustálená judikatura i doktrína vykládá pojem „nesrozumitelnost“ tak, že nesrozumitelnost se může týkat výroku rozhodnutí, jeho odůvodnění nebo vzájemného vztahu mezi těmito částmi rozhodnutí. K nejzávažnějším pochybením patří vady výroku, zejména spočívající v tom, že není zřejmé, jak vlastně správní orgán rozhodl. Za nesrozumitelné označuje judikatura vnitřně rozporné výroky rozhodnutí nebo výroky, ve kterých není výslovně vyjádřeno nebo alespoň způsobem nevzbuzujícím pochybnosti vysloveno, jak odvolací správní orgán naložil s přezkoumávaným rozhodnutím jako celkem a jeho případnými jednotlivými výroky.

Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro jeho nesrozumitelnost nastává i tehdy, není-li rozhodnutí správního orgánu vůbec rozčleněno na výrok a odůvodnění, takže nelze seznat, zda správní orgán skutečně rozhodl o všech návrzích účastníka správního řízení nebo zda jen v důvodech vyložil, proč o nich případně nerozhodl. Nesrozumitelnost obecně může způsobovat též vzájemná rozpornost výroku a odůvodnění. Od nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost je však nutné důsledně odlišovat případy, kdy se správní orgán ve svém rozhodnutí dopustí zřejmé nesprávnosti odstranitelné postupem podle § 70 SŘ (např. nesprávné označení prvoinstančního správního rozhodnutí, je-li evidentní, jaké rozhodnutí bylo přezkoumáváno). Ne každé administrativní pochybení ve výroku totiž způsobuje nesrozumitelnost správního rozhodnutí zakládající důvod pro jeho zrušení. Pokud je rozhodnutí jako celek logické, zcela zřejmá administrativní pochybení je nečiní nesrozumitelným a rozhodnutí může být soudem věcně přezkoumáno (viz k tomu Potěšil, L., Šimíček, V. a kol. Soudní řád správní. Komentář. Praha: Leges, 2014, s. 696).“

13. Citovaný rozsudek pojednával o opačné situaci (tj. doba trvání zajištění cizince byla ve výroku rozhodnutí uvedena správně a v odůvodnění chybně), jeho obecné závěry jsou však použitelné i v posuzované věci. V daném případě je tak třeba posoudit, zda pochybení žalovaného způsobovalo nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nesrozumitelnost ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., nebo zda se jednalo toliko o zřejmou nesprávnost, která byla odstranitelná postupem dle § 70 správního řádu.
14. Městský soud v Praze připouští, že mu je z vlastní činnosti známo, že žalovaný v případě Ukrajinců zajišťovaných dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců velmi často přistupuje ke stanovení doby trvání zajištění na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody. Žalovaný k této námitce žalobce však uvedl, že posuzovaný případ se odlišuje v tom směru, že žalobce v době vydání napadeného rozhodnutí disponoval cestovním dokladem č. x platným do 7. 2. 2018, pročez nelze tvrdit, že žalovaný hodlal přistoupit k zajištění žalobce na 90 dnů – v daném případě je zřejmé, že vydání náhradního cestovního dokladu či jeho prodloužení a následné zabezpečení přepravních dokladů bude mnohem snazší než v případě cizince zajišťovaného bez jakéhokoliv cestovního dokladu.

15. Městský soud v Praze ze správního spisu ověřil, že dle úředního záznamu žalovaného ze dne 18. 10. 2018 č.j. KRPA-393165-14/ČJ-2018-000022 dne 18. 10. 2018 v 10.05 hodin byl žalovanému doručen cestovní pas Ukrajiny č. x platný od 7. 2. 2018 do 7. 2. 2018 znějící na jméno D. G., nar. ..., státní příslušností Ukrajina; cestovní pas doručila paní T. H., nar. ..., státní příslušností Bělorusko.
16. Žalovaný na s. 5-6 napadeného rozhodnutí odůvodnil dobu trvání zajištění následovně: *„Tímto rozhodnutím byla stanovena lhůta trvání zajištění na dobu 30 dní, a to s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Správní orgán je v této věci povinen zajistit náležitosti, které jsou nezbytné k realizaci vyhoštění, tak, aby bylo uskutečnitelné v době trvání zajištění. Rovněž při stanovení doby trvání zajištění správní orgán přihlédl k době, která je nutná k zabezpečení přepravních dokladů, kdy Ředitelství služby cizinecké policie jako příslušný orgán podle § 163 odst. 1 písm. i) zákona č. 326/1999 Sb. obstarává letenku nebo vyjednává průvoz cizince přes jiné státy Evropské unie, kdy je nutné zajistit policejní eskortu přes dotčený stát, a komunikuje se státem o vzetí zpět cizince do domovského státu, přičemž doba k zajištění těchto náležitostí se pohybuje kolem 30 kalendářních dnů. S ohledem na výše uvedené je správní orgán přesvědčen, že doba trvání zajištění stanovená na 30 dnů je přiměřená.“*
17. Zdejšímu soudu je z jeho vlastní činnosti známo, že v případech státních příslušníků Ukrajiny zajišťovaných dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, kteří však nedisponují žádným cestovním dokladem, bývá odůvodnění doby trvání zajištění v délce 90 dnů v rozhodnutích žalovaného delší, přičemž žalovaný zde odůvodňuje nutnost opatření náhradního cestovního dokladu, k čemuž je třeba ověřit totožnost cizinců. K tomu lze odkázat kupříkladu na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 7. 2018 č.j. 13 A 79/2018-25, v němž soud citoval následující pasáž odůvodnění rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 7. 2018 č.j. KRPA-254370-19/ČJ-2018-000022 [jímž bylo rozhodnuto o zajištění státního příslušníka Ukrajiny dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců na dobu 90 dnů ode dne omezení osobní svobody]: *„Vzhledem ke skutečnosti, že cizinec nedisponuje cestovním dokladem, čímž porušil uloženou povinnost dle ustanovení § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců, je nutné pro stanovený cíl rozhodnutí zajistit cestovní doklad náhradní. V prvé řadě pro tento účel musí dojít k ověření totožnosti cizince, kdy pro toto ověření bude dotazován Interpol a zastupitelské úřady států, na jejímž základě může příslušný správní orgán požádat o vydání náhradního cestovního dokladu, který je nezbytný pro samotnou realizaci vyhoštění. K tomuto účelu bude s cizincem sepsována žádost o zjištění totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu v příslušné jazykové mutaci, která bude zasílána Ředitelství služby cizinecké policie. Tento orgán na základě podané žádosti správního orgánu vyhotoví dožádání, které zašle se všemi potřebnými podklady (fotografie cizince, žádost o ověření totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu) prostřednictvím poštovní přepravy na Ministerstvo zahraničních věcí České republiky, jehož cestou je dále tato žádost zasílána do dožadovaného státu. Posléze je správní orgán nucen vyčkat reakce dožadovaného státu, přičemž doba vydání náhradního cestovního dokladu je různá, neboť se odvíjí od konkrétního státu, kterého je cizinec státním občanem. Obvykle se tato doba u států z třetích zemí pohybuje od 40 do 60 dnů. Je nutné si však uvědomit, že tato doba se odvíjí od poskytnutých informací cizincem v rámci sepsování žádosti o ověření totožnosti, kdy cizinec uvádí nejen základní údaje o své osobě, ale i o rodinných příslušnících, o místě narození, o místech pobytu a ostatních údajích souvisejících s ověřením jeho*

totožnosti.“ Tato pasáž běžně užívaná žalovaným se však v žalobou napadeném rozhodnutí nevyskytuje. S ohledem na skutečnost, že žalobce před vydáním napadeného rozhodnutí disponoval svým cestovním pasem (byť tomuto cestovnímu pasu několik měsíců před vydáním napadeného rozhodnutí vypršela platnost), je zřejmé, že žalovaný v daném případě nebyl nucen ověřovat žalobcovu totožnost, na rozdíl od situací, kdy cizinec nedisponuje vlastním cestovním pasem (a kdy proto žalovaný stanoví dobu trvání zajištění na 90 dnů).

18. Z uvedených důvodů soud uzavřel, že v okamžiku vydání napadeného rozhodnutí bylo vůli žalovaného stanovit dobu trvání zajištění na třicet, nikoliv na devadesát dnů. Tomu ostatně nasvědčuje i skutečnost, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl údaj „30 dnů“ hned třikrát. Žalovaným uvedený údaj „90 dnů“ použitý toliko jedinkrát ve výroku napadeného rozhodnutí je tak zjevně chybou v psaní, jež je odstranitelná postupem dle § 70 správního řádu. V dané věci je pak nesporné, že den po vydání žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný přistoupil k vydání opravného rozhodnutí ve smyslu § 70 správního řádu, jímž opravil výrok napadeného rozhodnutí tak, že doba zajištění cizince je stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.
19. Soud na okraj podotýká, že není výjimkou, když žalovaný přistoupí k zajištění státního příslušníka Ukrajiny dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců na 30 dní ode dne omezení osobní svobody, jak tak učinil v posuzované věci – k tomu srov. případy, o kterých pojednává Nejvyšší správní soud například ve svých rozsudcích ze dne 22. 4. 2016 č.j. 4 Azs 41/2016-24, ze dne 15. 8. 2016 č.j. 8 Azs 43/2016-23, ze dne 14. 7. 2017 č.j. 5 Azs 130/2017-17, ze dne 14. 12. 2017 č.j. 2 Azs 237/2017-20 či ze dne 18. 1. 2018 č.j. 1 Azs 228/2017-24.
20. Zdejší soud nemohl přisvědčit žalobcově námitce o porušení zásady, dle níž soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (jak je zakotvena v § 75 odst. 1 s. ř. s.). S ohledem na shora uvedené skutečnosti je totiž zřejmé, že v okamžiku vydání napadeného rozhodnutí, z něhož soud při soudním přezkumu rozhodnutí vychází, se jednalo toliko o chybu v psaní (tj. zřejmou nesprávnost ve smyslu § 70 správního řádu), nikoliv o nesrozumitelnost způsobující nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Za přijetí žalobcovy argumentace by každý takový překlep či jiná chyba v psaní, jež se projeví v nesprávném uvedení údaje o době trvání zajištění ve výroku rozhodnutí o zajištění cizince, sama o sobě způsobovala nepřezkoumatelnost takového rozhodnutí pro nesrozumitelnost ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Pokud se pak jedná o žalobcův odkaz na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 10. 1. 2017 č.j. 42 A 38/2016-37, tento je pro posuzovanou věc nepřipadný. V odkazovaném rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem se totiž jednalo o jinou situaci – ve výroku rozhodnutí o zajištění cizince existoval rozpor mezi dobou trvání zajištění uvedenou číslicí (90 dnů) a slovy (šedesát dnů), správní orgán se tento rozpor pokusil odstranit tím, že ručně škrtl údaj o délce zajištění vymezený slovy, na dolní okraj první strany uvedl slovy „devadesát“ a připojil podpis a kulaté razítko, což krajský soud označil za postup rozporný s právní úpravou vztahující se k odstranění chyb ve výroku správních rozhodnutí dle § 70 správního řádu. V odkazovaném případě navíc byl nesprávný údaj o době trvání zajištění na 60 dnů obsažen i v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu a dále v tomto rozhodnutí existoval rozpor mezi výrokem a odůvodněním i ve vztahu k okamžiku, kdy došlo k omezení osobní svobody cizince – ve výroku rozhodnutí byl

obsažen údaj 24. 11. 2016 v 05:00 hodin a v odůvodnění se objevil údaj 16. 10. 2016 v 9:20 hodin. S ohledem na tato pochybení, jichž se správní orgán dopustil ve výroku i odůvodnění svého rozhodnutí, tak krajský soud v odkazovaném rozsudku dospěl k závěru o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. V nyní projednávané věci se však žalovaný dopustil jediné chyby, a to nesprávného uvedení údaje o době trvání zajištění ve výroku napadeného rozhodnutí. S ohledem na okolnosti věci i odůvodnění rozhodnutí žalovaného je však zřejmé, že se jedná o chybu v psaní, neboť žalovaný zjevně nezamýšlel rozhodnout o zajištění žalobce na dobu 90 dnů, nýbrž na dobu 30 dnů. Nesprávně uvedený údaj ve výroku napadeného rozhodnutí proto představoval zřejmou nesprávnost ve smyslu § 70 správního řádu; nejednalo se tedy o vadu způsobující nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nesrozumitelnost ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

21. Ze všech shora uvedených důvodů neshledal soud žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
22. Výrok o náhradě nákladů v řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly.
23. Ustanovený zástupce žalobce Mgr. Jindřich Lechovský, advokát, jemuž v souladu s § 35 odst. 9 větou první s. ř. s. platí odměna za zastupování stát, provedl ve věci dva úkony právní služby, kterými jsou první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení nebo obhajoby, je-li klientovi zástupce nebo obhájce ustanoven soudem [§ 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu], a písemné podání [doplnění blanketní žaloby - § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Za jeden úkon právní služby mu náleží mimosmluvní odměna ve výši 3.100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Za dva úkony právní služby tak ustanovenému zástupci náleží 6.800 Kč, přičemž vzhledem k tomu, že ustanovený zástupce je plátcem DPH, se tato částka zvyšuje o částku odpovídající dani, tj. o částku 1.428 Kč. Celková výše odměny ustanoveného zástupce žalobce tedy činí 8.228 Kč. Tato částka mu bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 19. listopadu 2018

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně